

*Kiáltás egy Petőfi-vers olvastán**

*Sorok közé merülve, fuldokolva:
Vonzó, taszító dialektika,
Ellentmondások belső burjánzása.
Nem mint az éjjel, nappal fordulóján
Sötétlő alkony, felvilágító hajnal,
Inkább a jég és parázs ellentéte,
A sistergéssel győző, pusztuló:
Kibunyhat ez, az válhat semmivé,
Vagy mégis inkább vergődő madár,
Képlékeny háló örvényének foglya,
Ki fénybe nézve tépi önmagát.*

*(Pompás a kép, volt századokhoz méltó,
Mikor Mibály a ciggánnyal húzatta,
Döblingi golyó mondatvégi pont lett,
S csak néhány ember oly elaljasult
Szolgalelkek nem szabad farkasok –,
Kik vitriolba nem mártván a tolluk ~'
Ma kalamárist vágnak más arcába,
Hadd marja szét az emberség-vonást,
Hitet sugalló összetartozásunk.
Ha minden így, kis ráadás jöhet:
Féktelen vádak, üvöltés, ukáz.)*

*A verssorok még tétován kemények
(A Hamlet-kérdés nyavalygásos árnya),
Mik csiszolódván rozsdás pengeélről
Majd lendülettel Bécs felé repülnek,
Hol végletes sötétbe fúl a mécs,
Mi onnan tűn' fel, s gyorsan lobban el,
Akárcsak bennünk, korcs utódaidban,
Kik tehetetlen nézzük azt: a rókák
Miként osonnak eszme-kölykeinkkel
(Fogak hegyéről csöppen tiszta vér,
Mit szimatolva várnak fiaik.)*

---

* Ez a vers elnyerte a kiskörösi Petőfi Szülőház és Emlékmúzeum díját.

*Vivát, vivát, kiáltjuk önmagunknak,
Mert tetszetős ez ódon fordulat
– Sok új ítézüink ostorozhat érte –.
Tebát a rókák, tehetetlenségünk:
Te akkor és ott, háló foglyaként
Gubancolódtál, szinte fulladásig
(Versed torkában kérdőjel-göbök),
Mégis kitörtél, megszakítva kínod,
A bénaságra rendelt mondatot,
Mert láttad azt, a sötét még sötétebb,
Mibelyt kimondjuk. Adj világosságot!*

Út Ronsard mester kalauza nyomán

*Kebes vagyok, mint szőlőfűrt a tőkén,
ha elfeledték szüretkor metszeni,
s abely't, hogy létem Istennek köszönném,
könyörgök Néki: legyen végre semmi.*

*Mivel, mi végre? Utam meddig járom?
Mi hátra van még, lassú, mozdulatlan.
Az éjszakáim nyakamon csak járom.
Ébredéskor álmom, mint a katlan.*

*Már egy a jó: ablakban ülni bosszan,
s a pipa sűrű füstjén át kinézni,
a fákat látni, és a nagy magosban,*

*ahogy a madár útját kékbe vési,
s az ég mögül, s a részletek mögül
a mindenséget bírni mind közül.*